

Znameniti protokolni zapis

13. Junij 1843

Prevod A.P.

Katerega je delno po pripovedovanju in delno po kratkem zapisu Jakoba Lorberja napisal prijatelj in glasbenik Anselm Hüttenbrenner.

1 Dne 18. Februarja 1842, ko je Jakob Lorber pisal 159 polo glavnega dela (Božje gospodarjenje) in je prišel do mesta, kjer Naëme govori Jehovi: „Jaz sem tako in tako žalostni sad noči in greha in gotovo kazen za grehe zmeraj nosim večno smrt že v sebi,“ tedaj se piscu Božje besede Jakobu Lorberju prikaže njegov 15. septembra 1841, umrli glasbeni prijatelj, kapelnik in direktor orkestra Ed.H. zelo mračen in bled na pogled, revno oblečen in reče Jakobu Lorberju:

2 „Ljubi prijatelj, meni gre slabo! Jaz in še nekaj drugih, ki so z mano, smo podobni potepuškim psom, ki so brez gospodarja! Zelo smo lačni. Jaz živim od starega trdega koščka kruha, ki ga najdem v svojem žepu, ko sem lačen. Drugim gre še veliko slabše, saj jedo strohneli les, nekateri pa jedo celo svoje lastne iztrebke.“

3 Jakob Lorber je svojega prijatelja opozoril, naj se obrne samo na Gospoda Jezusa, potem bo že dobil več in boljšo hrano.

4 Naslednji dan, 19. Februarja, se je E.H. vrnil k Jakobu Lorberju in mu povedal, da je na nekem gledališkem odru zagledal žensko z ljubkim obrazom ogromne velikosti. Noge je imela debele za polovica starterjevega soda. Sprva se mu je prikazala oblečena, nato pa se mu je pokazala popolnoma gola in on E. H. je bil zmeraj prisiljen, da jo gleda.

5 Jakob Lorber razloži svojemu prijatelju, naj svoje oči obrne stran od te gole ženske in naj se z vero obrne na Gospoda. Ta postava je E. H. meseno poželenje, ki se mu je z Gospodovo pomočjo prikazalo izven njega.

6 Na vprašanje, kako je videti kraj, kjer se E. H. zdaj nahaja, ta odgovarja, da je kraj, kjer biva zelo žalosten. Ne vidi gora, ne hiš, živali ali rastlin; vse je zavito v gosto meglo.

7 Pri tretjem obisku E. H. poroča, da je končno odkril neko zelo ozko dolino med dvema visokima gorama, ki pa se na koncu tako zoži, da ne more več naprej, ampak je lahko skozi razpoko videl le obrise te lepe in prijazne okolice. In tudi, če bi lahko prišel čez to razpoko, bi moral prej premagati še globoko vodovje.

8 Pri četrtem obisku 21. Februarja, E. H. z veseljem sporoča, da je skozi tisto razpoko in tudi čez vodovje srečno prišel v lepo pokrajino, v kateri se nahaja tudi majhno in spodobno mesto. Tam je na njegovo nemajhno začudenje našel trgovino z violinami in v njej njemu najljubše violine Amatija, Guarnerija in Stradivarja, glasbila „za poljubit!“

9 Jakob Lorber ga je opozoril, da se ne pogloblja preveč v gledanje teh njemu priljubljenih glasbil, temveč naj razmišlja samo in edino o Gospodu.

10 Petič 22. Februar, je E. H. zopet prišel in rekel, da je iz tega mesteca prišel v

dokaj veliko mesto, kjer bo danes številna glasbena družina izvajala Händelovo kantato „Timotej! Danes ne bo mogel dolgo ostati pri Jakobu Lorberju, ker so vsi njegovi prijatelji že šli na ogled kantate in tudi on bo moral kmalu za njimi, saj gori od želje po tem glasbenem užitku.

11 Jakob Lorber ga je želel odvrniti od obiska tega koncerta in mu rekel, da si ne sme dovoliti nobene kakršnekoli oblike užitka, ki bi ga oviral pri iskanju Gospoda

12 Dne 23. Februarja se E. H. Jakobu Lorberju ni prikazal. Prišel pa je 24. Februarja 1842 šestič k njemu in mu rekel, da prejšnji dan ni mogel priti, ker je oslepel. Ko je namreč prišel do gorečega mesta, mu je močan dim vse do danes vzel vid.

13 Nato je Jakob Lorber svojemu obiskovalcu takole odgovoril: Če boš še kdaj prišel h gorečemu mestu, potem takoj izgovori naslednje besede in takoj bo bolje s teboj in trpek „dim“ kot praviš, tvojih oči ne bo nikoli več oslepel. Tako pa se glasijo te mogočne besede:

14 Ti moj, tako dolgo nespoznani in najbolj usmiljeni Gospod Jezus. Poglej milostno na mene velikega zablodelega grešnika in norca ter mi pomagaj iz te moje velike stiske! Pošlji k meni v to globino pogubljenja le najmanjšega služabnika svojega usmiljenja in ne dovoli, da se pogubim, ampak me obvaruj pred plameni in dimom tega velikega mesta! Naj se zgodi Tvoja sveta volja. Amen.“

15 E. H. nato vpraša: „Kaj pomeni to goreče mesto?“ - Jakob Lorber mu odgovori: „Glej ljubi prijatelj, to je hudobni svet v nas! – Bodi brez skrbi in zaupaj v Gospoda Jezusa in kmalu bo s teboj bolje. Danes bo zagotovo k tebi odposlan Gospodov sel.“

16 E. H. še vpraša., ali lahko moli tudi „Oče naš“ . - „Seveda“, odgovori Jakob Lorber, „to se razume samo po sebi! Če lahko moliš sveti Oče naš, ga moli kar naprej! Zelo ti bo koristilo!“

17 E. H.: „Lahko pridem k tebi, ko si to želim?“

18 Jakob Lorber: „Lahko prideš, kadar hočeš! Saj veš, da sem vedno vesel, kadar prideš!“

19 E. H.: „Ti, toda tvoja gospodinja nima nobene vere!?“

20 Jakob Lorber: „Pustimo gospodinjo! V velikem Božjem stvarstvu rastejo vse vrste zelišč z zdravilnimi močmi!“

21 E. H.: „Ali lahko ostanem pri tebi?“

22 Jakob Lorber: „tu lahko ostaneš kako dolgo hočeš, smeš in želiš. - Ja, ja – ti še nimaš nobene družbe. Zato le ostani. – toda sedaj se moram vrniti zopet na svoje delo! - (ta obisk 24. Februarja je potekal od 9 do 10³⁰ ure dopoldan, ko je Jakob Lorber ravno nameraval nadaljevati svoje glavno delo.)

23 Dne 5. Marca 1842, dopoldan ob 11³⁰ uri, je E. H. sedmič obiskal Jakoba Lorberja,

toda le za nekaj trenutkov, ko je ravno poučeval klavir in mu rekel: „Nočem te motiti! Jaz imam sedaj še vedno nekega vodnika, lahko pa delam kar hočem. Mogoče pridem danes zvečer zopet k tebi. - E. H. je bil videti tisti dan manjši, ko pri prejšnjih obiskih. – toda zvečer ga ni bilo.

24 Dne 7. Marca 1842, dopoldan, je E. H. osmič prišel k Jakobu Lorberju z besedami: „Dobro jutro, dobro jutro, dragi prijatelj!“ - Jakob Lorber mu na ta pozdrav odgovori z istimi besedami in E. H. vpraša, kako se razume z „vodnikom“ in kako se mu je godilo v tem času.

25 E. H. je dejal, da njegov vodnik ni kakšen asketni brat, toda nič manj kot jezuit. Je zelo vesel spremljevalec, ki mu daje popolno svobodo, da počne kar hoče. Z vodnikom sta obiskala gledališče, prišla pa sta tudi v družbo, kjer so igrali kvartete. Tudi sam E. H. je na violini izvedel solo. Nato sta prišla v vinograd, kjer so postregli z najboljšimi vini in kjer so bila prisotna tudi zelo očarljiva dekleta. Na žalost je potem, ko je spil najboljše vino, zopet izgubil vid in vse okoli njega je postalo megleno in temno.

26 Jakob Lorber mu nato odgovori: „Torej si imel pri vsem tem popolno svobodo! Si se res povsod, kamor te je spremljal vodnik, po mojih navodilih obrnil na Gospoda Jezusa križanega in se zato odpovedal vsega razkošja, ki si mi ga opisal!?”

27 Odgovor: „Nato pa sem čisto pozabil!”

28 Jakob Lorber: „Ja, moj ljubi prijatelj, glej, v tem si naredil veliko napako! – In tvoja druga pot bo težja, kot je bila prva! – Zakaj me nisi poslušal in sledil mojim besedam?”

29 E. H.: „Kaj pa naj sedaj naredim?”

30 Jakob Lorber: „Kaj naj narediš? – Še imaš molitvico? - (E. H. pritrdi). Potem neprestano moli, dokler ne bo okoli tebe zopet svetlo in ti Gospod zopet pošlje vodnika! Potem pa bodi bolj pameten in ne dovoli, da te pelje kam drugam, kot samo h Gospodu! Če pa bi te hotel voditi kam drugam, da bi te preizkusil, potem ga prosi, naj te z nasveti, z besedami in dejanji vodi le h Gospodu.

31 E. H. mu zagotovi, da bo odslej iskal le Gospoda in da tudi nadangelu Mihaelu ne bo sledil, če bi ga hotel voditi kam drugam kot Gospodu.

32 Jakob Lorber mu nato odgovori: „Ja, prijatelj, ostani vedno zvest tej svoji odločitvi! Gospod naj bo s teboj!”

33 Na koncu še E. H., vpraša, kdaj se lahko vrne?

34 Jakob Lorber: Zmeraj, kadar želiš! Z Bogom! Amen.

35 Dne 18. Marca 1842, okoli 07.⁴⁵ uri zvečer, sem sedel jaz, Ans. H., z Jakobom Lorberjem v gostilni „Zum grünen Anger“. Ravno sva zaključila nek pogovor in sva

bila nekaj časa tiho in zamišljena, ko me je Jakob Lorber nenadoma prijel za roko in rekel: „Glej, H. je zopet tukaj!"

36 Jakoba Lorberja sem opazoval med njegovim duhovnim pogovorom in ugotovil, da je v obraz pobledel in tudi njegov pogled se je opazno spremenil.

37 Prisotnost gosta iz Hada je trajala približno 5 do 7 minut, nato pa mi je Jakob Lorber o vsebini njegovega pogovora z E. H. povedal takole:

38 E. H. je vprašal: „Kje si sedaj dragi brat?"

39 Odgovor: „Pri grünen Anger."

40 E. H. : „Si sam?"

41 Odgovor: „Ne! Tvoj dobri prijatelj Anselm Hüttenbrenner sedi poleg mene."

42 E. H.: „Potem mi ga pa prav prisrčno pozdravi!"

43 Jakoba Lorberja sem vprašal kako izgleda E. H. in kje je. - Jakob Lorber je dejal, da je bil njegov videz prijazen in da je lebdel nad naslanjačem desno od Lorberjevega postavljenega stola.

44 E. H. je ob svojem devetem obisku dejal, da je prepoznal svojega sedanjega vodnika. To je njegov pra-pra dedek. Največji čudež pa je, da je Kristus Bog in človek! On, E. H. bo kmalu prišel v krog ljudi, kjer ga bodo poučili o Kristusu. Na koncu je še povedal, da mu je hudo, ker je umrl brez vere v Kristusa.

46 Dne 20. Marca 1842 je Jakob Lorber po drugi uri popoldan zapustil hišo Ans. H. skozi Wickenburggasse proti Kettenbrücku. Na poti je E. H. zopet prišel k njemu – že desetič – in rekel: „Brat! Jaz se počutim tako obteženega! Moj vodnik pa mi ne sme povedati, kaj je tisto, kar me tako stiska."

46 Jakob Lorber mu odgovori: „Jaz pa nimam nobene prepovedi, da ti nebi povedal, kaj te teži. Glej, to je Kristusov križ! – Imej pa to za veliko Gospodovo milost, da ti je sedaj naložil svoj križ, saj na svetu nisi bil rad obremenjen z njim.

47 E. H. odgovori: „Ja, ja, že vidim. Že razumem, prav imaš!"

48 Dne 23. Aprila 1842, ob 15.³⁰ uri popoldan si Jakob Lorber v spalnici Ans. H., umival oči, ko se mu je prikazal izredno majhen E. H., mogoče malo večji od čevlja in s prijaznim obrazom. Ob tem enajstem obisku mu je dejal, da ima še vedno istega vodnika in da ni daleč do nebes. Toda Gospoda še ni videl. Vsak kdor na tej Zemlji ni postal kot otrok, mora to postati, sicer ne more priti do Gospoda. „Nekemu od nas“, je nadaljeval, „se godi kot prešuštnici, ki je zaradi pretiranega uživanja napolnjena z raznovrstno nesnago in nalezljivimi snovmi. Dokler niso vsi njeni telesni deli popolnoma prečiščeni in urejeni, takšna prešuštnica ne more postati mati. Prav tako se godi tudi z našo dušo, ki se tudi mora očistiti vseh nečistoč. Če pa se je spustila preveč v čutnost, se mora najprej do konca stisniti v kot; mora postati majhna, da

lahko potem zopet zraste.“ Nadalje je še E. H. dejal, da je videl veliki požar, toda ne ve še, kaj bi ta lahko pomenil. Zagotovo pa se bo zopet vrnil jutri, da bi lahko dal podrobnejšo informacijo o tem, kaj to pomeni.

49 Dne 25. Aprila 1842, ob 6 uri popoldan, je E. H. dvanajstič prišel k Jakobu Lorberju in rekel: „Ogenj, ki sem ga pred kratkim videl me je celega zajel. Ko sem stal v tem ognju, nisem več ničesar videl, toda vseeno me je neznosno peklo. Toda v tem ognju sem postajal vedno močnejši in večji. Na začetku je bila bolečina neznosna, toda bolj kot me je peklo od zunaj, tem boljše sem se počutil v srcu. Povem ti dragi brat, v tem ognju bi rad večno ostal. Zdaj pa moram zopet oditi, toda v bližnji prihodnosti ti bom kaj več povedal o tem. Z Bogom!“

50 Dne 3. Maja 1842, ob 20³⁰ uri zvečer, sem igral jaz, Ans. H., klavir. Jakob Lorber pa je poslušal. Medtem se mu je prikazal E. H., dobrega izgleda in večji kot zadnjikrat.

51 Prijatelj mu je povedal, da ogenj, s katerim je bil obkrožen, pomeni boj njegovih strasti z Gospodovo ljubeznijo. Zunanji pekoči ogenj so njegove strasti, notranji blagodejni ogenj pa je Gospodova ljubezen. Ko ga je ta ogenj očistil se je popolnoma sam in nag znašel v zapuščeni pokrajini. Tam je padel v globok spanec in imel zelo lepe sanje, ki pa niso bile sanje ampak resničnost. Bil je na meji otroškega kraljestva, kjer je bilo tako čudovito, da bi rad za vedno ostal tam.

52 Tu je prišel k njemu njegov vodnik in mu rekel, da se lahko, če želi, pogovori z vsemi duhovi, s katerimi je kdaj koli želel govoriti, vključno z Bethovenom, Handelom itd. On sam pa tega sploh ni želel, temveč je kar naprej gledal lepo svetlobo, ki je sijala v jutranjem predelu otroškega kraljestva. Upal je, da bo v tej svetlobi videl Gospoda. On si ne želi ničesar drugega, kot samo, da bi videl Gospoda.

53 Na koncu je E. H. še povedal, do bo Jakobu Lorberju prišel le še dvakrat.

54 Dne 8. Julija 1842, ob 4, uri popoldan je Jakob Lorber v sobi Ans. H. videl že štirinajstič E. H. – Ta mu je povedal, da je še vedno na meji otroškega kraljestva, v katerem je videl sijoče predele. Prav tako še vedno vidi zelo močno svetlobo nad goro na vzhodu otroškega kraljestva. Toda še vedno ni mogel videti Gospoda.

55 Ima pa še vedno istega vodnika. Toda včasih prihaja k njemu tudi neki drugi vodnik, ki pa je čisto preprostega videza. Ta drugi vodnik govori samo s prvim vodnikom; z njim E. H. še ni govoril.

56 Jakob Lorber je E. H., opozoril, da mora biti še posebej pozoren na tega drugega vodnika (ki vedno prihaja iz otroškega kraljestva).

57 E. H. je tudi dejal, da lahko pride samo še enkrat k Jakobu Lorberju. – Njegov izgled je bil sedaj vesel, oblačila pa je imel sivkasto modra.

58 Dne 23. Avgusta 1842, ob 07.³⁰ uri dopoldan, je E. H. petnajstič in zadnjič prišel k Jakobu Lorberju in rekel, da je v družbi njemu podobnih in da ima vsak svojega vodnika, ki jih včasih zapustijo in se čez čas zopet vrnejo. Z tistim drugim vodnikom preprostega videza pa še ni mogel govoriti, saj ta govori le z ostalimi vodniki, za katere se zdi, da ga zelo spoštujejo. Mimogrede, E. H. gre sedaj dobro.

59 Jakob Lorber tokrat E. H. ni videl, le čutil je njegovo prisotnost in slišal ga je govoriti.

60 Ker se E. H. od 23. Avgusta 1842 ni več duhovno približal Jakobu Lorberju, smatram ta „Protokol“ kot zaključen in končan.

Križeva šola v onostranstvu

13. Junij 1843

O Gospod! Ker se nam naš dragi prijatelj in brat E.H. (umrl je v Gradcu 15. Septembra 1841, v starosti 75 let) ni več oglasil, te ponižno prosim, da bi iz svoje velike ljubezni, milosti in sočutja ob njegovih petnajstih vodenih protokolnih prikazovanjih, katere zdaj gledam kot končane, dodal svoj Amen.

1 O ja, to že lahko storim! Toda ne pričakuj, da ti bom dal nepotrebno pojasnilo o nekom, ki se še dolgo ne bo želel popolnoma obrniti name in rajši vedno znova tone v svojo staro navado, ki je prava „železna srajca polna rje“ in je telo duha ne sleče tako kmalu, kot si vi mogoče mislite.

2 Povem pa vam tudi: Pravočasno odložite svoje mesene navade, sicer vam ne bo šlo nič boljše od vašega prijatelja, ki zdaj tudi sliši in ve veliko dobrih stvari; ko pa gre zares za to, da ravna po tem, pa počne tako kot vi in še nekateri vam podobni na Zemlji, ki o križu lepo in dostojno govorijo – toda ne sme pa priti na njihova ramena. Če je temu tako, četudi le poskusno, potem kmalu pobegnejo s križa in jih potem ni več enostavno vrniti pod jarem prečnika.

3 Dokler pa nekdo križa ne sprejme z velikim veseljem, tako dolgo ni mogoče govoriti o prerojenju duha, ne tu in tudi ne v onostranstvu.

4 Kdor pa je slaboten v pogledu mesene ljubezni – pa naj bo to moški ali ženska – bo tako dolgo preizkušan v tej slabosti, dokler ne izžene iz sebe zadnjo kapljo te nečiste ljubezni. In dokler se to ne zgodi, ne more priti v svoje najgloblje bitje, kjer ga čaka Božje kraljestvo.

5 Če je kdo uživač, bo preizkušan z dobrimi jedmi. A dokler so mu všeč in ima vedno dober apetit, pri tistih v nobenem primeru ne bo šlo na bolje. Prostovoljno mora vzeti nase svoj križ, ki je sestavljen iz primerne posta in mora iz ljubezni do Mene, pod tem zelo težkim križem dobiti popoln odpor do dobrih in okusnih jedi, šele takrat se bodo

stvari z njim izboljšale

6 In tako bo vsak v svoji slabosti in posvetnih navadah nekoč našel svoj križ, ki mu bo povzročal veliko težav v duhovnem svetu, če tega ne bo že na tem svetu z veliko lažjim trdom popolnoma ali pa vsaj v veliki meri uspešno premagal.

7 Bogati mladenič v evangeliju je vendar glasno govoreči dokaz, kako težko je pridobiti božje kraljestvo, če je srce še vedno obremenjeno s posvetnimi stvarmi.

8 Glejte, tako gre tudi vašemu prijatelju, o katerem sprašujete! – Prevzel je nekatere trde navade in jih prinesel s seboj, od katerih se ne more, ali pa bo dolgo trajalo, preden se jih bo znebil. Izgubljen pa ne bo nikoli, to pa že veste. Toda kako dolgo bo še hranil svoje pomembne slabosti, pa je povsem drugo vprašanje.

9 Kajti v duhu lahko vsakdo, ki se boji križa, dobi vse kar hoče in lahko to tudi ima tako dolgo, dokler hoče biti prost in neodvisen. Toda s takšnim duhom ni mogoče veliko storiti. Ko pa bo enkrat po pogostih napakah, ki izhajajo iz njegovih slabosti, poučen o čem boljšem in trajnejšem, takrat bo šlo postopoma z njim na bolje.

10 Če bi lahko zdaj svojega prijatelja vprašali kako mu gre, bi vam popolnoma zadovoljen odgovoril, da mu gre zelo dobro, seveda po njegovi presoji. Toda po nebeški boljši presoji zagotovo ne, ker so ona še precej daleč od njega.

11 Zakaj pa v duhu ne pride več k vam? Ker vas ima v marsičem za neumne in slabotne. Tudi v prihodnosti se ne bo zlahka vrnil, ker mu gre po njegovem mnenju bolje.

12 Molite pa za njega v svojem srcu, tako mu boste več koristili, kot pa da želite vedeti kakšno je njegovo stanje.

13 Tako torej stojijo stvari. Vse to pa si skrbno zapišite za svojimi ušesi, da boste imeli od tega korist! Amen.

Jakob Lorber

Nebeški darovi 2